

Βασιλεύς Ἀλέξανδρος Στατεῖρα καὶ Ῥοδῶ καὶ Ῥωξάνη τῇ
ἐμῇ γυναικὶ χαίρειν.

Δαρεῖον ἀντιταξάμενον ἡμῖν,
οὐκ ἠμυνάμεθα,
εἰ μὴ τούναντίον,
ἐγὼ γὰρ ἠύχόμην ἔχειν ζῶντα ὑπὸ τὰ ἐμὰ σκῆπτρα·

αὐτοῦ δὲ ἔχοντος ἐλαχίστως ἐπὶ τῷ πνεύματι
τοῦτον κατέλαβον ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀναπνοῇ,

ὄν περιέστειλα τῇ ἐμαυτοῦ χλαμύδι
ἐλεήσας.

Ἐπυθόμην δὲ ἀκοῦσαι παρ' αὐτοῦ
τι περὶ τῆς ἀπωλείας αὐτοῦ.

Ὁ δὲ μοι εἶπεν·
«ἔχε παρακαταθήκην τὴν ἐμὴν θυγατέρα Ῥωξάνην
καὶ συμβιώσει σοι». [...]

Ο βασιλιάς Ἀλέξανδρος εὐχεται στη Στάτειρα καὶ στη Ροδό
καὶ στη Ρωξάνη, τὴ γυναῖκα μου, νὰ εἶναι καλά.

Τὸν Δαρεῖο, που μου ἀντιτάχθηκε,
δὲν τὸν τιμώρησα,
ἀλλὰ ἀντίθετα,
ευχόμουν νὰ τὸν ἔχω ζωντανὸ κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία μου.

Καὶ ἐνῶ αὐτὸς ἴσα που ἀνέπνεε,
τὸν βρήκα στὰ τελευταῖα του < στὴν τελευταῖα (τοῦ)
ἀναπνοῆ >,
τὸν ὁποῖο κάλυψα με τὴ δική μου χλαμύδα,
ἐπειδὴ τὸν συμπόνεσα.

Καὶ ζήτησα νὰ μάθω ἀπὸ αὐτὸν
κάτι γιὰ τὸν χαμὸ του.

Κι αὐτὸς μοι εἶπε:
«Σου ἐμπιστεύομαι τὴ θυγατέρα μου, τὴ Ρωξάνη,
καὶ θὰ ζήσει μαζί σου.

